

Frederika Meerman

A photograph of a young man and woman smiling and embracing each other. The man is on the left, wearing a light blue sweater over a white collared shirt. The woman is on the right, wearing a denim jacket over a white top. They are outdoors with a blurred background of greenery and water.

*Dubbel
geluk
voor
Amber*

Frederika Meerman

Dubbel geluk voor Amber

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-097-3
NUR 344

(c) 2016 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
www.uitgeverijderodetulp.nl
mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp
Omslagfoto: ©Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Frederika Meerman

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

Amber Luytans zat op de bank naast haar moeder, Sofia, die haar armen om haar heen geslagen had. Amber snikte nog na van een langdurige huilbui. Ze was ontroostbaar. Haar vriend, haar maatje, had haar verlaten. De man waarmee ze dacht oud te worden, was uit haar leven verdwenen omdat hij niet tegen haar ziek-zijn kon. Bij hem, zo bleek, moest alles perfect zijn; een mooie vrouw waar hij dag en nacht mee kon pronken, die niets mankeerde, die energie had en overal voor in was. Zo was Amber veel jaren geweest. Ze hadden een prachtige tijd gehad en waren een gevierd stel dat overal gevraagd werd omdat hun aanwezigheid extra glans gaf aan elke gelegenheid. Nu zat Amber als een hoopje ellende naast haar moeder, die als enige troost haar veilige armen kon geven en luisteren naar Amber. Het snikken hield op

en Sofia merkte dat Amber in slaap was gevallen. De met warme kleuren aangeklede woonkamer van Sofia leek grijs en kil. Waarom moest haar kind dit overkomen? Ziek worden en dan je maatje verliezen, daar werd toch iedereen in en in verdrietig van? Sofia keek weer naar haar slapende kind en streelde Ambers wang vol liefde.

Amber was een dochter die iedereen zich zou wensen. Mooi om te zien, een lief en goed karakter en een zeer goed stel hersens. Vanaf haar geboorte was ze het zonnetje in huis, wat nog eens werd benadrukt door de blonde krullen die bij elke stap om haar hoofdje dansten.

Ze was méér dan welkom geweest bij Sofia en Jacques. Hoewel beiden graag meer kinderen hadden willen hebben, was hen niet meer gegund dan Amber. Maar Amber vergoedde alles, zij was een lot uit de loterij. Amber gleed met gemak door alle leerstof van de lagere school en het atheneum heen. Het was een fijne tijd geweest waarin Amber genoot van een prettig leven met de vele vrienden en vriendinnen, van sport en feestjes en fijne vakanties. Na het behalen van haar diploma van het atheneum ging ze samen met enige kinderen uit haar klas een jaar vrijwilligerswerk doen in Afrika. Daarna zou ze aan de universiteit gaan studeren voor dokter.

In het jaar in Afrika werd ze zo geraakt door het leed van veel kinderen, dat ze besloot om na haar doktersstudie door te leren voor kinderarts. Sofia en Jacques vonden het fantastisch dat Amber deze plannen had en ze wisten dat Amber het ook zou volbrengen, met haar meer dan goede verstand en doorzettingsvermogen.

In het jaar in Afrika werd Amber verliefd op Charles. Hij was één van de vrijwilligers, maar niet van haar school. Hij was een paar jaar ouder dan Amber. Hij had een hotelopleiding gevolgd.

Sofia en Jacques ontvingen enthousiaste brieven van Amber en lazen over het geluk van Amber en Charles. Bij thuiskomst bleek dat Amber haar studie wilde uitstellen om eerst een jaar met Charles mee te gaan. Deze had voor een jaar een baan aangenomen als receptiemedewerker in een hotel in een ver zonnig oord op een eiland dat bekend stond als duikparadijs. Hoewel Sofia en Jacques het jammer vonden dat Amber nog niet aan haar studie begon, konden ze het wel begrijpen dat Amber en Charles bij elkaar wilden blijven. Ze waren zo gelukkig!

Al kort na het vertrek van de beide kinderen kwamen er opgetogen berichten. Charles voldeed prima in het hotel en werd zelfs frontoffice manager, en Amber leerde duiken. Ze haalde haar duikbrevet, het open

water certificaat, en vond het zo leuk dat ze ook haar advanced certificaat haalde. Toen de duikschool haar voorstelde om verder te leren, ging ze daarop in omdat ze het erg leuk vond. Uiteindelijk rondde ze zelfs de opleiding tot instructeur af en ging werken bij de duikschool. Ze bekwaamde zich in veel specialties, gaf les met veel plezier en maakte de leerlingen allemaal even enthousiast.

Op een paar kleine stadjes na, was het hele eiland een natuurparadijs. Amber hield van de natuur. Vaak kon ze verlangen naar de tijd dat ze met haar ouders buiten had gewoond, in een groot huis met een tuin rondom. Ze hadden aan de rand van de stad gewoond en achter hun tuin begonnen de bossen en velden. Het was er heerlijk geweest. Maar doordat haar vader een ongeluk had gehad, was hij arbeidsongeschikt verklaard. Omdat er minder inkomen was, konden ze daar niet blijven wonen en moesten ze naar een woning in de stad met een achtertuin. Ze waren blij dat ze de woning aan de rand van Amsterdam hadden kunnen krijgen. Door de bescheiden erfenis die Sofia van een oudtante gekregen had konden ze toch prettig leven en van de achtertuin een bloemenparadijsje maken.

“Beter wat dan niets,” zei Ambers moeder altijd. “We moeten tevreden zijn met wat we hebben.”

Maar Amber hield altijd het verlangen naar de natuur, naar buiten.

Charles had na een poos ook zijn duikbrevet gehaald. Hij mocht uiteraard geen les geven, maar hij mocht wel duiken. Amber en hij gingen een paar keer duiken. Charles was echter nog niet erg ervaren en vergat bovendien dat je in de buurt van je buddy moet blijven en niet in je eentje er vandoor moest gaan. Het was daarom gebeurd dat hij weg gezwommen was zonder naar Amber om te kijken. Ze had hem erop gewezen dat hij in haar buurt had moeten blijven. Je kon immers nooit weten of er iets gebeurde en dan had je de hulp van je buddy nodig. Charles was geschrokken door haar reprimande, maakte zijn excuses en beloofde het nooit meer te doen. Bang voor zichzelf was Amber echter niet geweest. Zij kende geen angst onder water, maar ze wist goed wat er eventueel mis kon gaan en daarom had ze zich zorgen gemaakt om Charles.

Angst was iets dat Amber eigenlijk niet kende. In haar schooltijd had ze als vrijwilliger in het asiel gewerkt met honden en katten, en daar verzorgde ze ook de grootste en moeilijkste honden en de felste katten. Ze benaderde ze altijd rustig, kalm en zonder angst en daar werden de dieren ook rustig van.

Ze had ook aan extreme sporten gedaan, zoals

parachutespringen, zonder enige vorm van angst. Toen ze nog heel jong was geweest en ze met school op een schoolreisje naar het buitenland was geweest, was het gebeurd dat de bus met de anderen wegreed. Amber stond nog in de winkel van de benzinepomp, waar de bus was gestopt om te tanken, om iets te kopen, toen ze door het raam de bus weg zag rijden. Al was het dan in het buitenland, Amber dacht: die bus komt wel weer terug als ze merken dat ik er niet in zit. Geen angst, geen paniek. Bang zijn, angst en paniek kwamen in het woordenboek van Amber niet voor.

Omdat het leven in het duikparadijs zo goed beviel, bleven Amber en Charles langer dan een jaar, het werden er twee. Na die twee jaar wilden ze huiswaarts keren, om zich daar voorgoed te vestigen. Charles zou werk zoeken en Amber zou gaan studeren. En daarna zouden ze dan gaan trouwen.

Omdat Sofia en Jacques niet zolang zonder hen konden, kwamen ze op bezoek tijdens de vakantie. Het was geweldig om elkaar weer te zien, en ze hadden samen een heel fijne tijd. Afscheid van elkaar nemen was moeilijk, maar het werd verzacht door de wetenschap dat ze elkaar over niet al te lange tijd weer zouden zien.

Uiteindelijk was dan het moment gekomen dat ze naar

huis zouden gaan. Met pijn in haar hart nam Amber afscheid van de plek waar ze twee jaar gewoond hadden. Omdat er zoveel natuur was en ze daar zo van hield, deed het haar pijn om van het heerlijke eiland afscheid te moeten nemen. Het afscheid werd verzacht door Charles, die immers met haar mee terugging en die met haar zou trouwen en met wie ze samen een toekomst op zou bouwen. Ook al raakte ze het eiland dan kwijt, Charles zou bij haar blijven!

Twee dagen voor hun vertrek doken ze op een prachtige plek die aan oever overdekt was met bloemen. Het zou hun laatste duik zijn en ze waren speciaal naar deze plek toegegaan die ze beiden heel erg mooi vonden omdat het zowel boven water als onder water heel speciaal was. Boven water waren er de prachtige bloemen terwijl er onder water een prachtig koraalrif was met vele fel gekleurde vissen. Ze genoten van al het moois, maar ineens werd Amber bang. Zo bang dat ze snel naar boven wilde. Dankzij haar training wist ze dat te voorkomen omdat snel stijgen niet mocht. Daardoor zou ze de zogenaamde duikersziekte kunnen krijgen. Dat ontstond als duikers snel omhoog kwamen na onder water geweest te zijn en het werd veroorzaakt door uitzettend stikstofgas. Dat werd normaal gesproken via de longen afgevoerd, maar als de duiker te snel steeg, kon het niet snel

genoeg via de longen worden afgevoerd en werden de stikstofbelletjes groter in het bloed, met alle ellende van dien. Je kon er zelfs aan sterven! Daarom steeg ze langzaam. Charles begreep niet wat er aan de hand was, maar volgde haar.

Eenmaal weer aan de oppervlakte, verzong ze dat ze buikpijn had, maar eigenlijk was ze in paniek! Ze was bang geweest. Ze was in de war maar liet niets aan Charles merken. Hoe kon ze nou bang zijn? Dat was ze haar hele leven nog nooit geweest! Ze vermande zich en voelde zich weer gewoon.